

ihlasımız Kadarız

Nureddin Yıldız'ın 26.02.2017 tarihli (289.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

Bir soru her Müslüman'ın merakıdır ve olmalıdır, sık sık da soruştururuz: Ashab-ı kiram ile aynı Kur'an'ı okuduğumuz, aynı namazı kıldığımız, aynı iman değerlerini paylaştığımız ve onlardan çok daha geniş imkânlarla Müslümanlık yaşamamız lütfedildiği hâlde neden onlarınki gibi bir Müslümanlık yaşayamıyoruz?

Neden onlar şehitlikten bile lezzet alırken biz sabah namazını lezzetle kılamıyoruz? Neden onlar 'lebbeyke ve sadeyke' (buyur ya Resûlallah) dedikleri hâlde biz sakalımızı kadına, cuma namazımızı amirimize sorarak yerine getirme kompleksindeyiz? Neden onlar imanlarını Arş'a kadar çıkardıkları hâlde biz göklere dek olsun yükseltmiyoruz? İbadet aynı, enerji aynı, insan aynı; ama sonuç aynı değil.

Onlarca sosyal gerekçe, psikolojik veya coğrafî neden sıralanabilir. Ama hepsinin toplamında 'ihlas' kelimesi gizlidir. Ashab-ı kiram, Allah onlardan razı olsun, ihlaslı müminlerdi, imanlarında ihlaslıydılar ve buruşuk bir iman sahibi değildiler. Bu da onları, Kur'an'ı dinlerken Allah'ı dinliyor gibi bir pozisyonda tuttu. Bizde de -elhamdülillah ve inşaallah- bir iman sorunu yoktur, Kur'an-ı Kerim'i farklı hafızlardan yüzlerce kere hatmetme imkânına sahibiz; ama zihinlerimiz bulanık, gözlerimiz net görmüyor.

Sahabe-i kiram, Uhud'un eteklerine bakıp kayalıklarda cenneti görmüş ve yürüyüvermişlerdi. Bize aynı cenneti gösteren Kur'an ayetlerini 'ama-lâkin-fakat' kelimeleriyle karşılayabiliyoruz. Onlar bir tek Resûlullah'ı ve kabrinin bulunduğu Medine'yi bildiler; bizim ise 'vakıflarımız', 'tarikatlarmız', 'büyüklerimiz' var; bunları aşip anca Resûlullah aleyhisselama gitmek zorunda kalıyoruz. **Ashab-ı kiram, Allah denince akan suları durduruyordu ve başka bir gayeleri yoktu. Bizim ise Allah'a imanımız olduğu hâlde nefislerimizin arzuları ve nefisler kompleksinden oluşan çevremizin baskıları, Müslümanlığımızın yol hızını kesmektedir.**

Biz bu duruma ihlas sıkıntısı diyoruz. Şeytan bizi avucunda oynatmaktadır, çünkü Allah'a verdiği yeminde "ihlaslı kullarına dokunmam" demişti. O bile ihlasın kıymetini anlamıştı. Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali radyallahu anhüme bu sebeple dokunamamıştı ama bize dokunabiliyor.

Allah'tan başkasının boş olduğunu bilmek anlamına gelen ihlas kelimesini zihinlerimizde berraklaştırmalıyız. İmanımızdan başlayarak en altta yaptığımız ibadete varıncaya kadar her alanda bir ihlas ayarı yapılması gerekmektedir. İhlas, Enam suresinin 162. ayetinde bildirildiği gibi:

إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

"Namazım, kurban kesmem, ölmem de yaşamam da Allah içindir."

Ama sözle, duvara asılmış tabloyla değil; eylem olarak. Çocuğunu Allah için doğurmak, emzirirken Allah rızası için emzirmek, iki yaşındaki çocuğu parkta dolaştırırken dahi Allah için yapabilmek: İhlas budur. Yatak odasındaki müstehcen sahnelerimizi sadaka olarak yazan Allah'ımız var. Yaşadığımız

toplumun seküler baskısı, liberalizmin işgal ettiği beyinlerimiz ve kapitalizmin bizi kendine çeken cazibesi daima ihlasımızdan yontmaktadır. Hacı bile 'millî' kıyafetlerimizle olursa daha makbul kabul edebilecek noktaya geldik. İnsanlar neredeyse ilan verip hacca gidişlerini duyurma raddesine gelmişlerdir. Hac dönüşü karşılanma merasimini haccin parçalarından biri kabul etmekte ihlas olmaz! Allah'ın Mekke'de, Peygamberi'nin Medine'de karşıladığı bir insana Haceru'l-Esved'e selam verip Kâbe'de tavaf etmek yetmiyor da havalimanında onu karşılayacak insanların beklentisine giriyorsa burada ihlas olmaz!

Hacıları kınama kampanyası güttüğümüzden değil, en iyi örneklerden biri olması hasebiyle hacı ele alıyoruz. Zira birazdan göreceğiz ki niyetlerimizin ürünü olan ihlas aslında her konu başlığında geçerli bir maddedir. Dünya zevklerinin kuşattığı Müslüman olmak başka, Ali bin ebi Talib radiyallahu anhin dediği gibi "ey dünya, seni üç talakla boşadım, uzak dur benden!" demek başkadır. Sabah namazını eda ederken İbni Mesud'un, Ebu Zer'in, Fatıma'nın, Aişe'nin -radiyallahu anhüm- yakaladıklarını yakalayabilmek bu mantıkla mümkündür. Yoksa kimse sorunumuzun çözülmesinin, bir insanın namazını Hanefî mezhebine göre kıldığı için farklı olduğunu düşünmesinden kaynaklandığını zannetmemelidir. Sorun, secdeye inen kafaların içindedir; secde aynı secdedir.

Hepimizin kendimize ihlas ayarı yapmasının yanı sıra mesela siyasetle uğraşanlarımız, masal gibi anlattıkları Ömer radiyallahu anhin adaletine dair hatıraları günlük hayatlarına, eylemlerine ve attıkları imzaların izine ne kadar oturttuklarına bakmalıdırlar. İhlas, Allah ile yaşamaktır ama insanların arasındayken. Resûlullah aleyhissalatu vesselamın ashabının bir, iki, üç, dört eşleri olmuş, onlarca çocuk babası-annesi olarak yaşamışlardır. Ali bin ebi Talib'in otuz bir çocuğu olmuştu, yüzden fazla torunu olan vardı, çuvallar dolusu altın sahibiydiler de. Malla, forsla, insanlarla ve toplumun içindeyken de ihlaslı olmak zorundayız.

Hıristiyan ruhbanlar gibi insanlardan uzak kalarak, kaçarak değil. Bazen gittiğimiz yerlerde görürüz, dağ tepesinde yapılmış kiliseler-manastırlar vardır. Çünkü Hıristiyanlar Allah'a yakınlığı insanlardan kaçarak bulmaya çalışmışlardır. Bu kaçak bir oyundur, Allah Teâlâ bunun batıl olduğunu bildiriyor:

وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا عَلَيْهِمْ

"Kafalarından bir ruhbanlık uydurdular, biz böyle bir şey yazmadık."

Kaçarak dindarlık yok. Bu fasık, facir, fasit toplumun içinde Allah'ın kulu, Muhammed aleyhisselamın ümmeti ve şeriat erbabı olup namazını kılan, infak eden, hacca giden, Rabbi için çalışan ve ihlas kalitesini düşürmeden mümin olabilmek maharettir. Kaçarak değil, içine dala dala, en ortasındayken Allah deyip elini kaldırarak. Zira kaçarak gidilebilecek hiçbir yer yoktur, şeytan her gidilen yerde insanı nasılsa bulacaktır. İblisten kurtuluş ancak ihlas donanımımızı canlı tutarak mümkün olabilir.

Gerek evde gerek camide kıldığımız namazımız için, o namazın bir ambalajı bir de özünün olduğunu düşünürüz. Öz ihlastır. Eğilip kalkmalar, rükûlar ve secdeler ise namazın ambalajı ve dış görüntüsüdür. Abdestsiz kılınan ya da eğilip kalkılmadan, secdesiz bir namaz kabul olmaz elbette ancak secde dahi bir ambalajdır. O secdenin aslı, Allah'ın şanı için ve Allah'ı gaye tutarak alını -az önce birilerinin ayağıyla çiğnediği- yere koyup en aşağıda olduğu hâlde 'sübhone rabbiye'l-âlâ' (En yüce Allah'ı tenzih ederim) deme hâlet-i ruhiyesidir ve namazın özü, ruhu budur. Secde ise ambalajdır.

Ramazan-ı şerifte oturduğumuz sofralarımız birer ambalajdır. Ruh ise lezzetlerden Allah için fedakârlık etmektir. Zekâta paraları saymak bir ambalajdır. Ruh ise parayı verirken adeta alıyormuş gibi lezzet hissetmektir. İşte bu ruh, ihlas denilen şeydir.

Bugün için Müslümanlık ayarlarımıza dönelim derken kastedilen de ihlase dönmektir. Namazda, zekâta bir değişiklik olacağından değil. Bizim dinimiz Hıristiyanlık değildir ki bozulunca yenisinin gelmesini bekleyelim; dinimiz ilk indiği günkü kıvamında durmaktadır, elhamdulillah. Müslümanlığımız Ebu Bekir radiyallahu anhin Müslümanlığından farklı değildir. Fakat ihlasımız onun ihlasıyla aynı noktada değildir.

Müslüman nesillerin yaşayanları ve yetiştirilenleri Kâbe, Ravza-i Mutahhara, Kudüs, Kur'an ezberi, namaz kılmak, zekât vermek, cihat etmek diye bazı kavramların eğitimini gördükleri gibi bir ihlas eğitimi de görmelidirler. Müslüman, ne kadar ihlası olduğunu sorgulayacağı bir eğitime tâbi tutulmalı, Paris'te de İstanbul'da da olsa İblis'in daima peşinden geleceğini bilmesi gereklidir. İhlas, İblis'e karşı zırhtır. Zırhın delindiği yerden şeytan nüfuz eder.

İblis, cennetten kovulurken Allah'a "ihlas ile yaşayan kullarına dokunmayacağına dair" söz vermiştir. Aşımız ihlastır. İhlas, Allah'ın kulu olduğunu ve bu kulluğu denemek için dünyaya gönderildiğini düşünüp namazı Allah için kılmak, ticareti Allah için yapmak, evliliğinde Allah'ın rızasını önde tutmaktır. Allah evliliği helal etmiştir ama erkeklerle kadınların bir arada oturup kalkacağı bir düğünü haram etmiştir; öyleyse buna riayet edilmelidir.

İhlas dağa kaçmak, Allah'ın nimetlerini tepmek, bal yememek değildir. Bunu iddia eden haram bir söz konuşmuş olur. Müslüman lüksle yaşamaz değildir, en lüks arabaya Müslüman biner; ama Müslüman, zekâtını verdiği malla alınmış arabaya biner ve arabasına bir fakirin binmesinden de mutluluk duyar. Gerekirse oturduğu apartmanda bir yaşlının ihtiyacına arabasını vermekten gocunmaz. Böylece lüks araba Müslüman'ın helali olur.

Bu noktadan bir kural çıkarmalıyız: Madem ihlas en büyük nimetimizdir, onunla Rabbimize kavuşacağız ve Müslümanlığımızın orijinal ayarı odur; öyleyse düşmanımız olan İblis bize ihlaslı olduğumuz sürece -Allah'ın lütfuyla- dokunamadığına göre ihlasımızdan uzaklaştırmak için çalışacaktır. Sadece Allah, insanın kendisi ve otelede beraber kaldığı arkadaşının bilmesinden ibaret bir hacı yaptırmamak için uğraşacaktır. Çünkü öyle bir hac, insanı anasından doğduğu gün olduğu gibi tertemiz yapar. Şeytan bunun için "Whatsapp'tan bi' hatıra fotoğrafı göndersen de çocukların mutlu olsa" der.

Buradan müminin zırhına iğne deliği kadar bir yer açılır. Fotoğrafını yolladığı ailesi de hacıya toplu bir aile fotoğrafı gönderirler, "gelirken bize de hurma getir dedeciğim" derler. "Ben de sizi çok özledim" mesajı atan hacı efendiye, oğlunun ağlarken çekilmiş videosunu gönderirler. Böylece herkes Kâbe'nin etrafında Allah'a hasretiyle ağlarken o hacı ise özlediği çocuğu için ağlar.

Hac bozulmaz, çünkü ambalajı yerindedir. Fakat sorun ambalajda değildir, iç âlemde problem vardır. Damarlarda kan dolaşmakta ama yüksek yağlı ve hastalıklı bir kan dolaşmaktadır.

İhlas neden bozulur? Bu sorunun cevabı için üç şey unutulmamalıdır:

-Allah'ın verdiklerinden başka beklentileri olmak şeytana ihlası deldirmektir. Yani kanaatsizlik.

-İnsanların övgüsünden hoşlanmak,

-İnsanların kınamasından rahatsız olmak ihlası deldirmenin sebepleridir.

Müslüman'ın hedefi bundan arınmaktır. Arınmaya karar verene şeytanın ilk tuzağı ise bu arınma kararını hemen yarın itibarıyla uygulamaya koyabileceği düşüncesidir. Müslümanlık son nefese dek sürecek mücadelenin adıdır ve bu hiçbir vakit inmeyecek bir seviyedir. Seviyeyi düşürmeye çalışan şeytan, bunu her fırsatta deneyecek, senelerce mücadele edilecek ve sonunda elli senelik birikimi tek bir sözle insana harcatmayı bekleyecektir. İblis, insanın ilk gününden son anına kadar delik açıp havayı kaçıracağı fırsatı kovalayan melun demektir. Bu mücadelemiz ve cihadımız son nefese dek sürer.

Öyleyse ilmihâl bilgilerimizden birini, mesela abdesti öğrenip öğrettiğimiz gibi, niyet hakkında da bir eğitime ihtiyacımız vardır. Niyetimiz neydir? "Niyet ettim Allah rızası için sabah namazının sünnetini kılmaya" dediğimizde bu bir ambalajdır. Camiye gitmek bir ambalajdır; ancak Allah'ın seher vaktinde camiye gidenlere meleklerini şahit tuttuğunu bilir ve evden çıkarken buna niyet ederek adımını atanın niyeti kulluğun kendisidir. Secde bir ambalajdır; ama secdeye alınını bir kere koyduğunda bir daha kaldıramamayı istemek ihlaslı bir niyettir. O zaman ruh, ambalajı kuşatmıştır.

Bir insana gözlük denen cihazı gösterdiğimizde nasıl kullanacağını da tarif ediyor, kırılmaması- çizilmemesi için dikkat etmesini öğütlüyorsak namazı da secdesi, rükûu, abdestini tarif ettiğimizde bilmeliyiz ki o namazı ayakta tutan enerjisi ihlasıdır, kıbleye döndüğünde Allah'ın karşısında olduğunu bilmektir. Kul her ne kadar Allah'ı göremiyorsa da o kulunu görmektedir. Zaten mühim olan kulun görmesi değildir.

Bu niyet anlayışımız ve anlayışımızdaki tempomuz, Allah'ın izniyle eğitimimize, ibadetimize, akraba ilişkilerimize yansırsa bize Müslümanlık kalitesi getirir. Evliliğimize geldiğinde Müslüman evliliği yaparız, orucumuza geldiğinde Davut aleyhisselamın orucunu tutarız. İstenen de zaten böyledir. Bu düzey yakalanıncaya kadar cihadımız devam etmeli, yakalanınca da belli bir tempoya kavuşulduğundan, oradan sürdürülmelidir.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, **إِنَّمَا تُبْعَثُ النَّاسُ عَلَى نِيَّتِهِمْ** "Herkes niyetleriyle dirilecektir"

buyuruyor. Sümeyye radiyallahu anha ne bir vakit namaz kılmış ne oruç tutmuş, ne haccetmiş ne de Kur'an okumuştur. Tesettürü de yoktu ama İslam'ın ilk şehidi oldu. Çünkü Resûlullah aleyhisselama Allah'tan ne kadar emir gelirse hepsine teslim olmaya hazır bir niyet ve ihlası vardı. Bu ihlası sayesinde kıyamet gününde Ebu Bekir radiyallahu anh ile birlikte dirilecektir. Biri İslam'ın başındaki ilk şehit ve yaptığı hiçbir ibadeti yok; diğeri ise İslam'ın ilk haccını yapmış, Müslümanlar'ın emiri olmuş, Resûlullah aleyhisselama mağara arkadaşlığı etmiş, bir numaraya kadar yükselmiş. İkisi nasıl olup da aynı yerde dirilebilecekler?

Çünkü Sümeyye radiyallahu anha niyetiyle dirilecektir. Zira belki de niyetinde Ebu Bekir radiyallahu anhanın başarmış olduğundan daha iyi bir şey vardı.

Allah'a olan mesafemizi eğilip kalkmamızla değil niyetimizle ölçmeli, samimi hasretimizin ne olduğuna bakmalıyız: Koca binalar-mescitler yapmak mı yoksa secdeye bir kere kapanıp Allah'a varmak ve bir daha kalkmamak mı? Herhangi bir caminin yapımı için bir tuğla vermeye fırsat bulamamış Müslüman, kıyamet günü Havz-ı Kevser'de Resûlullah aleyhisselamın bağına bastığı biri olarak dirilebilir fakat büyük camiler yaptırmış biri Resûlullah'ın yanına yanaşamayabilir.

Hiç kimse yaptırdığı camilere, yazdığı kitaplara, koca sarıklara, uzun sakallara, geniş cübbelere ve kalabalık cemaatlere göre değil; herkes niyetine göre dirilecektir. Cennette ve cehennemde ebedî kalmak da niyetlere göredir. 110 sene yaşamış bir Müslüman, 10 yaşından beri namaz kılıyorsa 100 senedir kulluk yapıyordur; Müslüman olduktan iki ay sonra şehit düşen bir sahabi de cennette sonsuz kalabiliyorsa diğerinin kıldığı 99 sene ve 10 aylık namaz ne olacaktır? Allah Teâlâ namazların ve oruçların değil, niyetlerin karşılığını vermektedir. Niyet irdelendiğinde, Allah ne kadar ömür verse namazında devamlı olacağı ortaya çıkıyorsa, dünyanın sonuna kadar ömrü olsa o kadar namaz kılmayı aklından geçiriyorsa o niyet geçerlidir.

Bir mümin, ihlasının onu götürdüğü mesafeyi yürüyerek hiçbir zaman gidemez. Halid bin Velid radiyallahu anh seneler boyunca şehit olabileceği çok fazla pozisyonda bulunmuştur. Ama şehit olarak ölmedi. Gelin görün ki kimsenin, Halid bin Velid'in şehitlerin efendisi Hamza radiyallahu anh ile beraber olacağına tereddüdü yoktur. Zira o mübarek sahabi ölürken bile bir türlü şehit olmanın nasibine gelmediğini, yaşlı kadınlar gibi yatağında ölmek üzere olduğunu söylemişti. Demek ki niyeti şehitlikmiş. Bu olduktan sonra ister kanı aksın ister yatağında ölsün.

Ambalajlar insanların birbirlerini kandırdıkları şeyler olabilir de melekler ambalajla pek ilgilenmezler. Melek, rükûya eğilen kafadaki talimata bakar, rükûya değil. Meleğin verdiği 'puan' da o rükûu yönlendiren kafayadır.

İhlas Allah'a yürümektir; Allah'a yürümeyi öğrenmek zorundayız. Bir gün amellerimiz bitebilir, cami cemaatine gidemediğimiz, evimizde oturarak bile namaz kılamayacağımız hâle gelebiliriz, hastalığı olur sıkıntısı olur. İnfak edemeyeceğimiz kadar paramız suyunu çekebilir. Ama niyeti hiçbir şey kesemez. Ameller ebedî değildir, niyetler ise ebedîdir.

Şunları bilmeliyiz:

1- İmanda ihlas şarttır.

2- Allah sevgisinde ihlas olmalıdır. Allah için sevmeyi de ihlaslı yaparak Allah'ı sevdiğimizde ihlaslı olduğumuzu ispat etmeliyiz.

Namazımız, ramazan-ı şerifimiz hatta kadir gecemiz dahi ihlaslı olmalıdır. Şöyle ki madem kadir gecesi Rabbimizle buluşmak için özel bir fırsattır, programlarda-konferanslarda işimiz olmamalıdır. Kadir gecesinin 'tören'ini yaptığımızda o kadir gecesi bitmiş demektir. Kadir gecesi töreni, kadir gecesi değildir. O gece kapıyı kapatıp Rabbimizle baş başa kalmak esas olandır. Ambalajlı olan, kendisi de olan bir anlayış böyle sağlanır.

3- Mescit sevgimiz ihlaslı olmalıdır.

Mescit sevgisinin de bir kalitesi söz konusudur. Arş'ın gölgesindeki yedi sınıf kişiden biri kalbi mescide kilitli olandır.

4- Tavırlarda ihlas gereklidir.

İnfak, söz konuşurken samimiyet, cihadımız, tövbemiz, istiğfarımız, tevekkülümüz, sabrımız, tevazuumuz ihlas gerektirir. Allah'ın cennet vereceği bir insan, önünde ceketimizi ilikleme zorunda kalacağımız biri olmamalıdır. Tevazuun kaynağı sosyetelikten, koltuktan ya da sosyal kişilikten değil ihlastan gelmelidir. Müminle ilişkimiz bizden dolayı öyle olmalıdır, ondan dolayı değil. Babası

zengin olduğu için hürmete layık gördüğümüz birini, babasının rızası için seviyoruzdur. Bireysel farklılığından dolayı samimiyet gösterdiğimiz bir kişi için ihlas geçerli değil demektir.

5- Cenazelerimizde ihlas ölçümü yapılabilir.

Bir cenazeye gitme sebebimiz, cenaze sahiplerinin de bizim cenazemize gelmişliğinden ve akraba ilişkimizden kaynaklanmamalıdır. Fakat mümin kardeşimiz olduğundan dolayı Fatıha okumak maksadıyla cenazesine gittiğimiz ve Rabbimizin üzerimize mümin kardeşlerimizin hakkı olarak yazdığını bildiğimiz bir cenaze, ihlas ölçüm istasyonu olarak işlev görecektir.

6- Tesettürle ihlas ölçümü yapılabilir.

Bir kadın, tesettür elbisesi satın almak için mağazaya girdiğinde erkek tezgâhtar, “size yakıştı, almalısınız” diyor ve kadın onu alıyorsa burada bir sıkıntı vardır. Giydiği tesettürünün albenili olup olmadığını, yakışıp yakışmadığını dert eden kimse, tesettürün kendisini pazarlamak için değil pazarlamayı engellemek için olduğunu unutmuş kimsedir. Tesettür gibi bir ihlas ölçüm numunesi daha olmaz. Tesettür, Allah’ın huzurunda ne olduğumuz ve ne için uğraştığımızın göstergeleri bakımından bulunmaz bir derecede önemlidir; kadın ve erkek için, rıza gösteren baba veya koca için.

7- Sıla-i rahim, kan bağı bulunan birinci derecedeki akraba ile bağlantıda olmak, ihlasımızın önemli ölçülerindedir.

Çatalca’da meyve bahçesi olan halasına ilgiyi fazlaca göstermek ama daha yakınında oturduğu hâlde başka bir halasına ilgi göstermemek, ambalajı dahi olmayan bir durumdur.

8- Devlet memurluğu bir ihlas göstergesi alanıdır.

Hazreti Ömer radiyallahu anh memurluğu ‘ateşten gömlek’ olarak nitelemişti, şimdilerde lazer ışınından dense yeridir. Kıyamet günü ellerini-ayaklarını öpmeyi ümit ederek Halid bin Velid radiyallahu anhı bu noktada anmak isteriz.

Mekke’nin fethinden kısa zaman önce Müslüman olmuştu ve Resûlullah aleyhisselamın yanında iki buçuk sene, iki sene de Ebu Bekir radiyallahu anhın hilafeti zamanında başkumandanlık etti. Ömer radiyallahu anh başa geldiğinde görevine son verdi. Bu esnada yirmiye yakın savaşı zaferle sonuçlandırmıştı ve İslam devletini bugünkü Filistin, Suriye ve Yemen topraklarında genişletti. Onun fethettiği yerlerde bugün belki milyona yakın cami vardır, her birinin sevabı mezarında onu buluyor.

Ömer radiyallahu anhın onu görevden almasının sebeplerinden biri de onun her girdiği savaşı kazanması sebebiyle insanlar tarafından bir nevi putlaştırılmasıydı. Ebu Bekir radiyallahu anh, Resûlullah aleyhisselatu vesselamın ‘seyfullahi’l-meslûl’ (Allah’ın kınından çıkmış kılıcı) dediği böyle birini görevinden uzaklaştırmayı göze alamamıştı. Halid bin Velid’in görevden alındığı bilgisi eline ulaştığında Yermük savaşında Rum İmparatorluğu’na karşı devasa bir harbi idare ediyordu.

Halid bin Velid radiyallahu anh, Ömer radiyallahu anhın mektubunu okudu, savaşın kritik zamanının geçmesini bekledikten sonra daha sakin bir anda komutanlarını topladı, halifeden gelen mektubu onlara da okudu: Mektupta, o kâğıt eline ulaştığı andan itibaren orduda başkumandan değil yalnızca bir er olduğu yazılıydı. Bilal-i Habeşî radiyallahu anh geldi ve onun başındaki komutan sarığını aldı. Hatta o esnada takkesi başından düşüverdi. O esnada Halid bin Velid’in, “biz müminlerin emirine de itaat ederiz Resûlullah’ın eski kölesine de” dediği rivayet edilir.

Yeni komutanın adı ilan edildi. Halid bin Velid de basit bir er gibi o savaşın sonuna kadar vuruşmaya devam etti.

İhlas. İşte ihlas.

Halid bin Velid'i ne kadar sevdiğimi ben de değil, bir tek Allah biliyor. Ama elinde kılıçlar parçalanan Halid'den ziyade işte o günkü Halid'i.

'İhlas' dendiğinde kıyamete kadar unutmadan gözümüzün önünde durması gereken üç isim olmalıdır:

Ashab-ı Kehf bir blok olarak ihlas örneğimidir.

Ebu Bekir radiyallahu anh, ashab-ı kiramın içinde en ileri örneğimidir ve onun bulunduğu listeye girecek kimse yoktur.

Ömer bin Abdülaziz rahmetullahi aleyh rakipsiz derecede ihlaslı örnektir. Yaşadığı sarayda kendi ağırlığından fazla mücevheri ve damarları sayısınca hizmetçisi varken kefen gibi bir elbiseyle yaşamış ve Allah'a öyle gitmiştir. Ümmetin malından bir kuruş yemeden Rabbine kavuşmuş, eşinin kolundaki bilezikler için yüzüne karşı, "bunlar senin kolundayken, içinde fakirlerin de olduğu bir ümmeti idare etmeye utanırım" demiştir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.